

Tovenaars op de vlucht 2

Trollenburcht

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Pexel

ISBN:

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1. TROLLENBURCHT.

Het is winter, in een eeuwenoud eikenbos maakt een dikke laag sneeuw het voor iedereen eigenlijk onmogelijk om een gezellig ommetje te wandelen.

Midden in een kruising van vier wegen staat een oude wegwijzer.

Bij die wegwijzer staat iemand die er wel heel vreemd uitziet. Je ziet niet vaak een jongeman in een blauwe bontjas, met een bontmutje op met een vreemde kleur, het lijkt wel groen en zijn haar, dat best flink lang is, zit in een paardenstaart.

Deze jongeman ziet er niet naar uit dat de dikke laag sneeuw het hem moeilijk, of zelfs maar vervelend maakt om vooruit te komen. Hij staat namelijk op een wichelbord.

Wichel-watte?

‘Weet je niet wat een wichelbord is? Het lijkt op een grote strijkplank en kan vliegen.’

Vliegen, echt waar?

Jazeker, en de onverwachte bezoeker van het eeuwenoude eikenbos ziet er niet eens naar uit dat hij verdwaald is. Dit is namelijk een schoolhoofd die naar zijn toekomstige school toegaat om er kinderen les te gaan geven in dans en muziekles.

Eh watte? Een schoolhoofd geeft toch geen les?

Het is allemaal wat lastig om uit te leggen, maar Kylian zat een poosje op een toverschool met zijn verkering, Amadeus van Vogelenzang. Nu mocht hij eigen helemaal niet op die school, maar zijn moeder, een volbloed heks, heeft dat stiekem gedaan omdat Kylian magie heeft.

Waarom stiekem?

Wel, zijn vader, Roy O’Hara, een schotse lord, moet niets van magie hebben. De O’Hara clan heeft toverstop en zijn daar nog trots op ook. Maar sst, het verhaal begint...

Kylian fronst terwijl hij naar de wegwijzer kijkt en wrijft zijn kin.

Wichelstad is helemaal niet in paniek, hoe kan het dan dat er Trollen in Drakenburcht wonen? Of zou er vlakbij een andere school staan en daar geven ze blijkbaar toekomstige moordenaars en Trollenvangers les. Kylian is blij daar geen schoolhoofd van te zijn geworden, dat lijkt hem nu niets.

‘Brr,’ huiverend trekt hij zijn schouders op. Het valt niet mee voor een eeuwenoud eikenbos te staan midden in de winter terwijl overal sneeuw ligt. Witte sneeuw is prachtig om te zien, maar het is erg koud en zijn adem waait weg in grijze wolkjes.

‘Denk dat we maar snel naar Drakenburcht toe moeten gaan,’ Iby steekt haar lange snavel door de spijlen van het mandje. ‘Voor onze pootjes afvriezen. Heb je nog wat garnaaltjes voor ons?’ Zijn zalmroze toverbeest stapt uit het reismandje. De Ibis haalt het kleine kuikentje uit het tuigje en zet haar op het wichelbord neer. Meteen trippelt het roze pluizige kuikentje heen en weer en pikt in het oog van de getekende draak. Iby neemt de wegwijzer ook op, ‘lees ik dat goed, Trolleburcht? Misschien ben je daar wel veiliger als op die school,’ grijnst zijn toverbeest.

Kylian snapt niet waarom de ibis dat zegt. ‘Drakenburcht is een eeuwenoude deftige school, wat kan mij daar nou gebeuren?’ ‘Kinderen kunnen zich als klierige demonen gedragen,’ schudt Iby haar hoofd. ‘Vergeet niet hoe je broers en zuster je getreiterd hebben omdat je anders was als de rest.’

Kylian beweegt ongeduldig zijn schouders. Dat hij altijd getreiterd werd door die etterbakken, wil hij liever verdringen. Gelukkig waren er op de Ibis aardige klasgenoten zoals Amadeus.

Rozella springt als een roze jojo aan een touwtje op het wichelbord op en neer. Ze piept driftig en klapwiekend met haar vleugeltjes. Ze heeft honger.

Kylian voert Iby wat verse haring en Rozella garnaaltjes, daarna stapt hij weer op het wichelbord. Ze stijgen op en vliegen de Manestraallaan in. De eeuwenoude eiken in het enorme bos staan vredig te dromen onder een laag witte sneeuw.

Kylian baalt ervan dat hij bedrogen is met dit onding van een tweedehands bontjas, maar is er wel blij mee. Het is een oudje, maar gelukkig lekker warm.

Hij merkt zelf niet eens hoe de rozenparfum die hij gekocht heeft om de muffheid te verdrijven, om hem heen walmt.

Ze vliegen tussen de eeuwenoude bomen door. Tot in de verste verte is er nergens een andere Loryan te bekennen.

Drakenburcht is gelukkig niet ver weg. Daar zal het warm zijn en hebben ze vast wel een kopje thee voor hem. Huiverend wrijft het nieuwe schoolhoofd zijn vingers en stopt ze diep in de zakken. Net

wat voor zijn vader om hem midden in de winter uit het ouderlijke kasteel te verjagen, bedenkt Kylian.

In een van de jaszakken kraakt iets, dat is papier, maar het is te koud om zijn vingers weer tevoorschijn te halen en wat het ook is, te bekijken.

Een zwarte raaf krast hem droefgeestig toe vanuit een boomtop. De raaf houdt het kopje schuin. Hij kijkt de slanke jongeman in de lichtblauwe bontjas, met zijn lange donkerblauwe haren samengebonden met paarse strik, onderzoekend na. Het is een vreemde raaf, want zijn ogen zijn knaloranje.

Met een sprong slaat hij de vleugels uit en vliegt het toekomstige schoolhoofd na.

De besneeuwde omgeving is erg mooi. Geïnspireerd begint Kylian opnieuw een winters gedicht voor te dragen.

"Winterse bomen slapend onder sneeuw Vredig
dromen, eeuw na eeuw.
Wakend staart een houten oog..."

'Hola,' verschrikt houdt Kylian op met dichten. Na een bocht ligt er ineens een omgevallen boom dwars over de weg. Kijk nou toch? Daar liggen er meer?

Kylian laat zijn wichelbord stijgen. Fronsend merkt de jonge tovenaar dat iemand. Een erg groot en zo te zien ook erg sterk iemand, zich met geweld een weg door het eeuwenoude woud heeft gebaand. Alles wat op zijn weg stond, eeuwenoude eik of niet, is ruw opzij geduwd!

Kylian volgt het pad dat tussen de omgevallen bomen gemaakt is. Zijn grijsgroene ogen kijken vol afgrijzen rond, want tussen afgeknapte bomen, overdekt met witte sneeuw, ligt een stinkende hoop.

Trollenpoep! "Trollen!" Kylian huivert en aarzelt meteen of hij wel verder moet gaan. Trollen zijn levensgevaarlijk en hij schrikt wanneer hij merkt dat het pad regelrecht naar sierlijke torens verderop loopt, naar Drakenburcht! Lieve hemeltje, er zijn daar kinderen! Meteen buigt hij naar voren en is in een ommezien bij een open plek. Kylian houdt het wichelbord in. Hij zweeft boven een dichtgevroren beekje, het ijs glinstert van het zonlicht. Er liggen grote ijzige sneeuwhoppen tegen een hoge muur.

Deze muur moest Drakenbucht beschermen. Kylian ziet naar beide kanten een hoge muur met torens met kantelen. Alles in de loop der

tijd begroeid met wingerd en rozen. Achter de muur ligt een prachtige grote tuin en omheind het eeuwenoude kasteel.

De tuin en Drakenburcht zijn extra goed te zien, omdat vlak voor Kylian een van de torens om is geduwd. Er ligt nu alleen nog maar een berg puin en gebroken dakpannen!

Op alle torens zitten stenen ogen met een rode robijn erin, dat is de Trollenvloek. Trollen kunnen normaal niet langs een oog. Kylian vliegt over de brokstukken van de toren en ziet een stenen oog liggen. Iemand heeft de rode robijn in dit oog weggehaald! Daardoor konden de Trollen de tuin binnendringen.

Dit moet iemand gedaan hebben die kennis van magie had. De jonge tovenaarschudt zijn hoofd. Maar het moet ook een krankzinnige zijn. Welke tovenaars of heks wil nu in een school vol kinderen een stel woeste trollen loslaten?

Grote goedheid! Kylian bedekt zijn mond, als hij naar het enorme kasteel kijkt. Kinderen zijn van Trollen hun meest favoriete snack. Straks is de halve school leeggegeten!

Snel buigt hij naar voren, het wichelbord zweeft over de berg puin de schitterende tuin in. Hier staan eeuwenoude mooie beelden, tenminste dat was vroeger zo.

Zover Kylian nu kan zien, zijn de meeste beelden omgeduwd en in stukken geslagen. Alle bomen liggen om. Rododendrons en Hortensia's zijn uit de grond gerukt en rozenperkjies platgetrapt. Als er hier al zoveel vernield is, hoe moet het dan in het kasteel zijn? Zodra zijn ogen Drakenburcht van steeds dichterbij opnemen worden ze groot. Kylian bedekt verschrikt zijn mond.

Hij heeft vanochtend konterfeitsels van de school gezien.

Drakenburcht is een schitterend kasteel. De hoge torens hebben bronzen dakpannen en een hoge spits waar een grote glazen bol boven zweeft. Tussen de torens hebben de muren kantelen. Overal zijn er mooie stenen drakenbeelden en in de boogramen zit kleurig glas in lood raampjes. Maar wat hij nu ziet is een puinhoop! Alle ramen zijn stuk geslagen.

De walm van brandend hout stijgt uit een raampje op en er zweemt de vreselijke stank van aangebrand eten rond.

'De Trollen zijn binnen!' Verschrikt houdt Kylian het wichelbord in en voelt zijn benen trillen. Dat vreselijke Trollengespuis heeft Drakenburcht gekraakt!

Kylian zou het liefste om willen draaien en terugvliegen. Regelrecht naar huis, maar daar wacht zijn vader hem op om hem aan zijn haren het leger in te sleuren.

Hij moest van zijn moeder naar Drakenburcht om veilig te zijn, maar hoe veilig is een kasteel vol hongerige trollen?

Kylian knaagt zenuwachtig aan een nagel. Dat zinnetje over Trollenburcht op de wegwijzer wees de richting van Wichelstad in. Eigenlijk had het hiernaartoe moeten wijzen. Drakenburcht is Trollenburcht!

Trollen zijn levensgevaarlijk. Iedereen weet dat ze een volwassen heks of tovenaars met een hap kunnen oppeuzelen. Zal hij toch maar niet naar huis gaan?

Maar er zijn kinderen in gevaar.

Roy O'Hara zou enorm trots op zijn zoon zijn als hij zag hoe trots hij zijn kin heft.

Kylian neemt een besluit. Drakenburcht is van hem. Hij is het schoolhoofd en heeft de verantwoording voor de leerlingen. Die moet hij veilig houden en dat kan alleen als hij de Trollen verjaagt. Kylian heft zijn vingers en knipt ermee. Op zijn wijsvinger ontstaat meteen een mooie gele vlam. Trollen zijn enorm groot, enorm sterk en woest. Ze kunnen een huis met een flinke schop tot puin trappen. Maar Trollen kunnen niet toveren, hij wel.

Kylian verzamelt al zijn moed en zweeft naar een klein tuinhuisje achteraf toe.

Dit is heel gebleven. Zelfs de ramen zijn nog heel. 'Ik laat jullie hier even achter, lieverds,' Kylian zet het mandje open. 'Ik moet kijken of er nog iemand daar leeft. Ik kom zo snel mogelijk terug.' 'Weet je wel zeker erheen te gaan, mijn troeteltje?' Iby stapt het mandje uit met Rozella in haar vleugels. Ze neemt hem bezorgd op. 'Kijk je wel goed uit, voor een Trol ben je nog geen kiesvol.'

'Ik moet weten hoeveel Trollen er zijn. Dan waarschuw ik het leger, zij verjagen die engerds wel,' knikt Kylian. Hij aait zijn toverbeest over haar kopje.

'Wees voorzichtig,' knikt Iby hem toe. 'Ik pas wel op mijn troeteltje.' Het kleine kuikentje is gelukkig diep in slaap.

Kylian zweeft op zijn wichelbord naar het kasteel toe, hij kijkt angstig om zich heen. Gelukkig is er nergens een trol te zien.

De voordeur van Drakenburcht is enorm. Het was rood geverfd en vol met koperwerk, nu is het kapot getrapt. Daardoor zijn de Trollen het kasteel binnen gedrongen.

Zachtjes laat Kylian zijn wichelbord landen. Hij zet het tegen de muur en loopt naar de deur, zodra hij naar binnen gluurt, ziet hij dat de vloer bezaaid is met gekleurde scherfjes. Het glas dat normaal in de loden raampjes zit. Op een grote stapel liggen stukken zwartgeblakerd hout. Daartussen liggen botjes. Dit zijn de resten van opgepeuzelde huisgnomen!

‘Lieve moedertje, dat is verschrikkelijk,’ Kylian trekt huiverend zijn schouders op. ‘Die arme stakkerdjes.’

De jonge tovenaars voelt zijn hart in de keel bonken. Kylian haalt diep adem en aarzelend stapt hij door de grote deur en kijkt behoedzaam rond.

Van de grote hal heeft blauwe en witte marmeren tegels. Een eindje verder gaat een brede witte marmeren trap omhoog naar de tweede verdieping. De houten leuninggen waren ooit versierd met houten dieren. Die prachtige beelden zijn stuk-voor-stuk, kapotgeslagen en als brandhout gebruikt.

Links en rechts zijn er galerijen naar het achterste gedeelte van de school. Aan de buitenkant daarvan zijn stenen bogen waardoor je de tuin kan zien. Rechts naast de trap is er een enorme deur, vast die van de eetzaal. Verderop zijn meer gangen en deuren. Kylian loopt behoedzaam naar voren en probeert de stukjes glas onder zijn schoenen te vermijden. Hij kijkt een gang in en ziet de jongensplover, daarnaast zijn klaslokalen, waarvan de deuren weggebroken zijn, blijkbaar om als brandhout te dienen.

Kylian kijkt de hal hoofdschuddend rond. Er liggen overal brokstukken over de vloer verspreid van vernielde stenen beelden, kapotgeslagen schilderijen en meubels. In een hoek liggen verbrijzelde tonnen waarin bier heeft gezeten en overal gebroken flessen van zwart glas. De Trollen hebben een drankkelder geplunderd. Het stinkt hier trouwens afgrijselijk!

‘Oh bah,’ knijpt Kylian zijn neus dicht. ‘Trollenplas stinkt nog tien keer erger als huisgnomenpis!’

Links naast de trap, naast een meisjesplover is een reisdeur. Het is te herkennen aan de twee gespreide vleugels erop. Een reisdeur is

betoverd en dus heel gebleven. Als hij daardoor heen gaat kan hij iemand waarschuwen, maar wie?

Het leger? Die zullen vast, hartelijk welkom zeggen en hem meteen inlijven.

Nee, hij moet naar Ridderslot. Daar wemelt het van dappere ridders die er vast hun hand niet voor omdraaien dronken Trollen een kopje kleiner te slaan.

Een laag grommend geluid dat van boven komt, laat Kylian rillen. Dat is gesnurk! Zo te horen zijn de Trollen daar en liggen te slapen... Kylian haalt diep adem. Het is ruim twintig meter van de voordeur naar de reisdeur lopen en behoedzaam zet hij een eerste stap. Daarbij probeert hij de glas scherven onder zijn schoenen te vermijden, maar elke stap knerpt op de marmeren vloer en valt extra op in de beladen stilte. Hij loopt op zijn tenen langs de trap. Het is helemaal van wit marmer, alleen de leuning zijn van hout. Aan weerszijdes staan er marmeren zuilen met enorme koperen olielampen staan. Kylian verstijft als hij iets hoort, 'help!' De roep om hulp komt van naast de trap?

Er is een vrouw in nood? Snel rent hij erheen, maar Kylian verstijft als een vreselijke stank zijn neus binnendringt. Vol afgrijzen bedekt hij de onderste helft van zijn gezicht met zijn arm en kan alleen maar staren. In dit vredige hoekje naast de trap is een erkertje. Stenen draken houden op hun achterpoten de vleugels wijd boven de deur en koesteren een lantaren tussen hun klauwen. Daarbinnen is een stenen troon, hij kan er nog net de bovenste helft van zien. Ook het bovenlichaam van het beeld van een elegante stenen dame. Ze heeft een ganzenveer in de ene hand en heeft een glazen bol in de andere. Boven de erker staat haar naam. "Mathilda Medelina van IJlst," en een motto in latijn. "Verspreidt licht en kennis met waardigheid, zodat niemand je benijdt." Dit is een herdenkingsplaats voor de oprichtster van Drakenburcht, bijna 1000 jaar geleden.

De trollen, die walgelijke viespeuken, hebben dit hoekje met het gedenkteken alleen maar als een geschikte plek gezien om hun behoefte te doen! Het gehele monument is bedekt met stinkende Trollenpoep! Kylian wordt zo kwaad, dat hij zijn toverwoord, 'Cantus Laetus,' schreeuwt. Na een heftige tovergebaar met beide handen, verdwijnt in een flits alle smerigheid...

Ver weg, in zijn tweedehands kledingzaakje, wrijft Ruud Appelscha zich de handen en wuift tevreden grijnzend wat heksen uit die net inkopen bij hem hebben gedaan.

Lachend schudt hij een paar gouden pieken in zijn knokkelige vuist. Hij heeft de heksen wat smerige vodden aangesmeerd. Die vielen al bijna van ellende uit elkaar, nog voor ze in zijn winkel kwamen. Met een klets ploft uit het niets smerige brei neer! Het verandert zijn winkeltje in een vieze puinhoop! Daarna zitten de paspop én Ruud tot aan de oren onder de walgelijke Trollenpoep!

Ruud probeert zijn gezicht schoon te veggen. Hij kijkt vol afgrijzen rond en dan omhoog. Het plafond druipt nog van de smerigheid. 'Maar, maar,' stamelt de oude sjacheraar, 'waar komt die gore bende nou vandaan?'

In Drakenburcht heeft Kylian ook grote problemen. Het erkertje en marmeren beeld van de dame zijn weer schoon, maar wie er ook om hulp heeft geroepen, die is niet te zien?

'Hallo,' fluistert Kylian, 'waar bent u?' Hij krijgt geen antwoord. Aarzelend kijkt hij de trap omhoog naar waar trollengesnurk klinkt. Er zijn zo te horen, daar niet een, maar meerdere Trollen. Gelukkig allemaal diep in slaap.

Hij moet naar Ridderslot, die hebben de Trollen in een ommezien verdelgt.

Kylian nijpt zijn lippen samen en sluipt op de tenen verder naar de reisdeur, maar zijn nekharen gaan overeind staan wanneer Kylian weer iets hoort, er huilt iemand. Al is het heel, heel zachtjes. De snikken weergalmen door de stilte als krijsende vogels! De jonge tovenaars kijkt vol paniek de trap omhoog. Er is een Loryan dáár, bij de Trollen!

Iemand die zo te horen doodsbang is.

Nu heeft Kylian geen keus meer, hij moet er meteen heen. Misschien kan hij die arme stakkerd redden.

Behoedzaam begint Kylian, op handen en knieën de trap op te sluipen. Bij elke trede klopt het hart hem in de keel, want het grommende gesnurk wordt steeds luider.

Boven aan de marmeren trap is een tweede grote hal. Ook hier is de vloer van blauwe en witte tegels. Er zijn langs de muren twee trappen, die omhoog naar een houten galerij gaan. Daarboven zijn een stel deuren, vast leraren appartementen.